

Sygn. akt V CNP 61/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie ze skargi A. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w C.
z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt VI Ca (...)
w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko A. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 grudnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 22 marca 2016 r. oddalił apelację
pозwanego A. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 16 grudnia 2015 r.

Od powyższego wyroku pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia
jest środkiem prawnym sformalizowanym, co wiąże się z jej specjalną,
nadzwyczajną funkcją w systemie prawa. W części określającej jej treść powinna
zawierać między innymi: wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok
jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez
wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności

wyroku z prawem (424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 6 k.p.c.), a brak któregokolwiek z tych elementów konstrukcyjnych stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi, bez możliwości wdrożenia postępowania naprawczego (art. 424⁶ § 2 k.p.c.).

W treści skargi brak konstrukcyjnego wymagania skargi w postaci wniosku o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. Zamiast tego autor skargi – wbrew istocie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - wnioskuje o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Tego rodzaju wniosek wykracza poza istotę skargi i jest równoznaczny z niespełnieniem wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CNP 3/15, niepubl.). O niezrozumieniu przez skarżącego istoty skargi, świadczy również wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, odwołujący się do wystąpienia w sprawie istotnych zagadnień prawnych, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, co stanowi przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, a nie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

W skardze nie wskazano również przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.), a ograniczono się jedynie do przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Tymczasem wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny jest osobnym wymogiem konstrukcyjnym skargi, nie wszystkie, bowiem wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego wyroku, wytykane w ramach obu podstaw, powodują niezgodność wyroku z prawem. Ponadto, samo odwołanie się przez skarżącego do podstaw skargi lub ich uzasadnienia, nie stanowi spełnienia tego wymagania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140 i z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, I C 2013, nr 10, s.50). Natomiast zawarty w skardze wywód odwołujący się do przesłanki konstrukcyjnej z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., jest zbędny, skoro skargą objęto wyrok sądu drugiej instancji kończący postępowanie w sprawie, od którego stronie nie przysługiwały dalsze środki prawne, a przepis przywoływany

przez skarżącego dotyczy sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych (art. 424¹ § 2 k.p.c.).

Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostanie spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, niepubl., z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn SN 2006, nr 6, s. 8, z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 – 8, poz. 141, z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepubl., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl. i z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. Ograniczył się jedynie do oświadczenia, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia doznał uszczerbku majątkowego polegającego na konieczności zapłaty zasądzzonego zadośćuczynienia.

Dla uprawdopodobnienia rzeczywistego istnienia szkody nie jest wystarczające odwoływanie się do szkody hipotetycznej, a nawet obiektywnie pewnej, ale takiej, która jeszcze nie wystąpiła, ponieważ skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest środkiem zapobiegającym szkodom mogącym powstać wskutek wydania wyroku. Nie spełnia tego wymagania wykazanie istnienia ciążącego na skarżącym zobowiązania wynikającego z kwestionowanego wyroku, bez uprawdopodobnienia, że został on realizowany. Nie stanowią, bowiem szkody w rozumieniu analizowanego przepisu wskazywane przez skarżącego „pasywa” w jego majątku wynikające z prawomocnego wyroku objętego skargą. Przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest istnienie szkody w chwili wnoszenia skargi, a nie możliwość jej wystąpienia w przyszłości. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CNP 20/15, niepubl., z dnia 10 grudnia 2010 r., III CKN 48/10, Biul. Sądu Najwyższego I C 2011/10/51, z dnia 11 stycznia

2006 r., II CNP 13/2005, OSNC 2006, nr 6, poz. 110 oraz z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, niepubl.).

Z przytoczonych względów należało orzec jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

r.g.